ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΙ ΗΘΕΛΕ Ο ΓΑΛΛΟΣ

Τοὺς τὰ ἔλεγε καὶ τὰ ἐπανελάμβανε συχνὰ ἡ Βαγγελιώ, τοῦ Κωσταντῆ τοῦ Νιστεράκη, καὶ τώρα μάλιστα ποὺ ἦσαν ὅλες μαζεμένες γιὰ τὸν Κλείδωνα, τοὺς τὰ ξανάπε ἕνα χέρι.

— Πάει σήμερα κι' ἡ τιμή, πάει κι' ἡ ντροπή! Τὰ κορίτσια ἔγιναν ἀναίσθητα. Μιλοῦν στοὺς ἄντρες καὶ δὲν κοκκινίζουν. Μιὰ φορά, οὔτε τὸ μικρό της δαχτυλάκι δὲν ἔβγαζε ἡ κοπελλιὰ ἔξω, καὶ σήμερα γυρίζει μισόγυδυτη στοὺς δρόμους!... Μιὰ φορὰ τὴν κόρη ἥλιος δὲν τὴν ἔβλεπε καὶ σήμερα κι' ὁ τελευταῖος ξέρει τὰ πιὸ ἀπόκρυφα «σουσούημα» τοῦ κορμιοῦ της.... Ἄχ, νὰ βλέπες τὶς κοπέλλες μιὰ φορά!.... Κοπέλλες ποὺ μοσχοβολοῦσαν, ἄγγιχτες κι' ἄγνές... ὄχι σὰν ἐτοῦτες σήμερα, ὄχι σὰν αὐτὰ τὰ παληκόψιδα, ποὺ τίποτε δὲν τὰ κρατάει...

— *Θέλεις τίποτα νὰ φᾶς ;*

Αὐτὰ κι' ἄλλα θὰ τοὺς ἔλεγε ἡ Βαγγελιὼ τοῦ Νιστεράκη τῶν γειτονισσῶν, μὰ χτύπησε ἔξαφνα ἡ πόρτα ἀπὸ κάτω.

Ποιὸς νὰ ἤταν; Τρέξανε γρήγορα κι' ἄνοιξαν. Μπῆκε μέσα ὁ καπετὰν Πουλῆς μ' ἕναν ξένο ποὺ φόραγε ἕνα καπέλλο στὸ κεφάλι ἀπαρόλλαχτο σὰν φοῦρνος στρατιωτικός! Εἶχε ξανθὸ μακρὺ μουστάκι, σὰν τὰ μουστάκια τ' ἀραποσταριοῦ καὶ κάτι καρτολίνες στὰ χέρια!...

— Τί «καταχανᾶς» εἶνε τοῦτος ; μουρμούρισαν ἡ γυναῖκες.

— Τὶ εἶν' αὐτός, καπετάνιε ;

— Φράγκος, ἀποκρίθηκε ὁ καπετὰν Πουλῆς.

— Καὶ τί θέλει ἐδῶ πέρα ;

Ὁ καπετάνιος ἔσκυψε κι' εἶπε τάχα μυστικά, τάχα φανερά, γιὰ ν' ἀκούσουν ὅλοι :

—Τί θέλει, λέει; Γυναῖκες!...

* * *

Δρόμος χαραζότανε στὴν ἐπαρχία κι' εἶχαν ἀναλάβει Γάλλοι μηχανικοὶ νὰ τὸν μελετήσουν. Σ' αὐτόν, μὲ τὰ ξανθὰ μουστάκια, ἀνετέθη τὸ τιμῆμα ποὺ ἤταν κοντὰ στὸ χωριό. Κι' ἐπειδὴ ἤταν ξένος καὶ δὲν ἤξερε Ἑλληνικά, τὸν στείλανε στὸν καπετὰν Πουλῆ, τὸν πρῶτο νοικοκύρη, γιὰ νὰ τοῦ δείξη τὰ «σταλίκια» (δρομόσημα) τῆς ὁδοῦ καὶ νὰ τὸν φιλοξενήση.

Δρόμος χαραζότανε...

Ὁ Γάλλος, εἶπαμε, δὲν ἤξερε Ἑλληνικὰ καὶ γι' αὐτὸ εἶχε γράψει σ' ἕνα χαρτὶ τὶς λέξεις καὶ τὰ πράγματα ποὺ θὰ τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ συνεννοηθῆ μὲ τοὺς κατοίκους : «Νερό», «ψωμί», «τυρί», «θέλω», «πεινῶ», «ναί», «ὄχι», «γρήγορα», κ.τ.λ.

Ὁ καπετάνιος πάλι δὲν ἤξερε τὰ Γαλλικά. Ἦταν μεσημέρι ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του ὁ Γάλλος καὶ πρὶν πᾶνε νὰ τοῦ δείξη τὸ δρόμο, σὰν νοικοκύρης καὶ φιλόξενος ποὺ ἤταν, τοῦ ἔκαμε τὸ σχετικὸ ἑλληνικὸ σημεῖο ποὺ σημαίνει :

«—Θέλεις νὰ τσιμπήσης τίποτε ;»

Μὴ ἐννοήσας τὸ νόημα αὐτό, ὁ Γάλλος εἶπε ἀδιάφορα :

— Ὄχι!

Ὁ καπετάνιος ὅμως μιὰ καὶ ἤταν μεσημέρι, νόμισε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνη.

— Θέλεις νὰ φᾶς ; ξαναρώτησε τὸ Γάλλο.

Ὁ Γάλλος κύτταξε τὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε γραμμένες τὶς Ἑλληνικὲς λέξεις, δὲν βρῆκε τὸ «θέλεις νὰ φᾶς», δὲν κατάλαβε τὴ φράσι κ' ἀπάντησε ἀρνητικῶς καὶ πάλι :

— Ὄχι.

— Καλά, εἶπε ὁ καπετάνιος, πᾶμε.

Καὶ τραβήξανε.

Γυρίσανε κἄνα—δυὸ ὧρες, ὅταν ὁ Γάλλος γυρίζει καὶ τοῦ λέει :

— Πεινῶ!

— Τί ἔκαμε λέει ;

— Πεινῶ!

Ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξουνε τὸν Κλείδωνα...

— Πεινᾶς ; Τί νὰ σοῦ κάμω τώρα, Χριστιανέ μου ; Ἐκεῖ ποὺ εἴχαμε φαΐ, δὲν ἤθελες νὰ φᾶς, κι' ἐδῶ ποὺ μόνον ἀγκάθια ἔχει, μοῦ ζητᾶς φαΐ ;

— Πεινῶ πολύ! ἐπανέλαβε ὁ Γάλλος, μὴ ἐννοήσας τί τοῦ ἔλεγε ὁ καπετάνιος.

Σὰν καλὸς ἄνθρωπος, ὁ καπετὰν Πουλῆς σκέφτηκε, ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ἤταν τὸ «Μετόχι» ἑνὸς φίλου καὶ «συντέκνου» του κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν πάη ἐκεῖ, ἀφοῦ ἄλλα χωριὰ δὲν ἤσαν κοντά.

Κι' ἤταν ἡμέρα τυχερή, γιατὶ ἡ συντέκνισσα νιόρταζε κι' εἶχα μαζευτεῖ ὅλα τὰ κορίτσια σπίτι της κι' ἡ φιλενάδες της ἀκόμα ἀπὸ τὰ γειτονικὰ χωριά, γιὰ ν' ἀνοίξουνε τὸν Κλείδωνα καὶ νὰ διασκεδάσουν.

Κι' ἤταν ἡ ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἡ κυρὰ Βαγγελιὼ τοῦ Κωσταντῆ τοῦ Νιστεράκη, μάλωνε τὰ σημερινὰ κορίτσια καὶ τοὺς ἔλεγε τί ἦσαν ἡ κοπέλλες μιὰ φορά, ὅταν κοκκίνιζαν ἀπὸ ντροπὴ καὶ μοσχοβολούσανε ἀπὸ ἀγνότητα, ὅταν, ὅπως διηγηθήκαμε στὴν ἀρχή, χτύπησε κάτω ἡ πόρτα καὶ μπῆκε στὴν αὐλὴ ὁ καπετὰν Πουλῆς μὲ τὸ Γάλλο.

— *Πεινῶ!...*

Ἡ γυναῖκες, βλέποντας, ὅπως εἴπαμε, τὸν ξένο, ξαφνιάστηκαν καὶ ξαναρώτησαν τὸν καπετάνιο τί ζητοῦσε στὰ μέρη τους.

— Καλέ, τί θέλει ὁ Φράγκος ἐδῶ πέρα ;

— Γυναῖκες! ξανάπε ὁ καπετὰν Πουλῆς, ποὺ ἤταν πολὺ χοατατζῆς.

Στὴν ἀπάντησι τοῦ καπετάνιου, ὅλα τὰ κορίτσια τὰ χάσανε. Ἀλλὰ ἡ συντέκνισσά του, ποὺ ἤξερε ἀπὸ κόσμο, γιατὶ εἶχε κάμει μὲ τὸν ἄντρα της, ποὺ ἤταν ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, δὲν τὸν ἐπίστεψε καὶ πλησίασε γελαστὴ τὸ Γάλλο.

— Ὁ καπετάνιος ἀστειεύεται βέβαια, τοῦ εἶπε.

— Ναί, ναί, θέλω! ἀπάντησε ὁ Γάλλος, νομίζοντας ὅτι τοῦ λὲν γιὰ τὸ φαΐ.

— Πῶς! Γυναῖκες θές ; Μπᾶ τρομάρα σου, ξετσίπωτε!....

— Θέλω... θέλω..., ξανάπε ὁ Γάλλος, ποὺ πέθαινε ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Στὴ δεύτερη αὐτὴ βεβαίωσι, τὰ κορίτσια τὸ βάλανε στὰ πόδια, ξεφωνίζοντας. Μαζύ τους λάκισε κι' ἡ νοικοκυρὰ κι' ἀφήσανε τὸν καπετάνιο καὶ τὸ Γάλλο μονάχους.

Ὁ καπετάνιος, γιὰ νὰ μὴ γελάση, δάγκωνε τὰ χείλη του, ὅταν σιγὰ—σιγὰ κι' ἀθόρυβα, γελαστὴ καὶ μελωμένη, πλησίασε ἡ κυρὰ Βαγγελιὼ τοῦ Κωσταντῆ τοῦ Νιστεράκη καί, σκύβοντας στ' αὐτί του, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας, σεινάμενη καὶ κοινάμενη :

— Γυναῖκες θέλει, καπετάνιε μου ; Ἐδῶ εἶμ' ἐγώ, δὲν ἔφυγα!....

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— *Καπετάνιε! Ἐδῶ εἶμαι ἐγώ... Δὲν ἔφυγα.*

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΜΟΝΤΙ

— Οἱ δυστυχισμένοι ἔχουν γιὰ παρηγοριά τους τὰ δάκρυα, τὴ γλυκερώτατη αὐτὴ ἡδονή.

— Ἡ συναναστροφὴ μὲ τοὺς στενοχωρημένους εἶνε πάντα στενόχωρη.

— Πόσο γλυκειὰ εἶνε ἡ παρουσία ἑνὸς παιδιοῦ καὶ πόσο σκληρὴ ἡ ἀπουσία του!

— Ἀκόμα καὶ οἱ βασιλεῖς, ὅταν τοὺς καταπατρέχει ἡ μοῖρα, γίνονται μικρότεροι καὶ ταπεινοί.

— Ὁ θρόνος σκεπάζει μὲ τὴ σκιά του πολλὰ ἐγκλήματα.

— Ὁ φιλόδοξος ἄνθρωπος εἶνε ἄνθρωπος σκληρός.

— Δὲν ὑπάρχει γιὰ τὰ παιδιὰ καλύτερο καταφύγιο ἀπὸ τὴν πατρικὴ ἀγκαλιά.